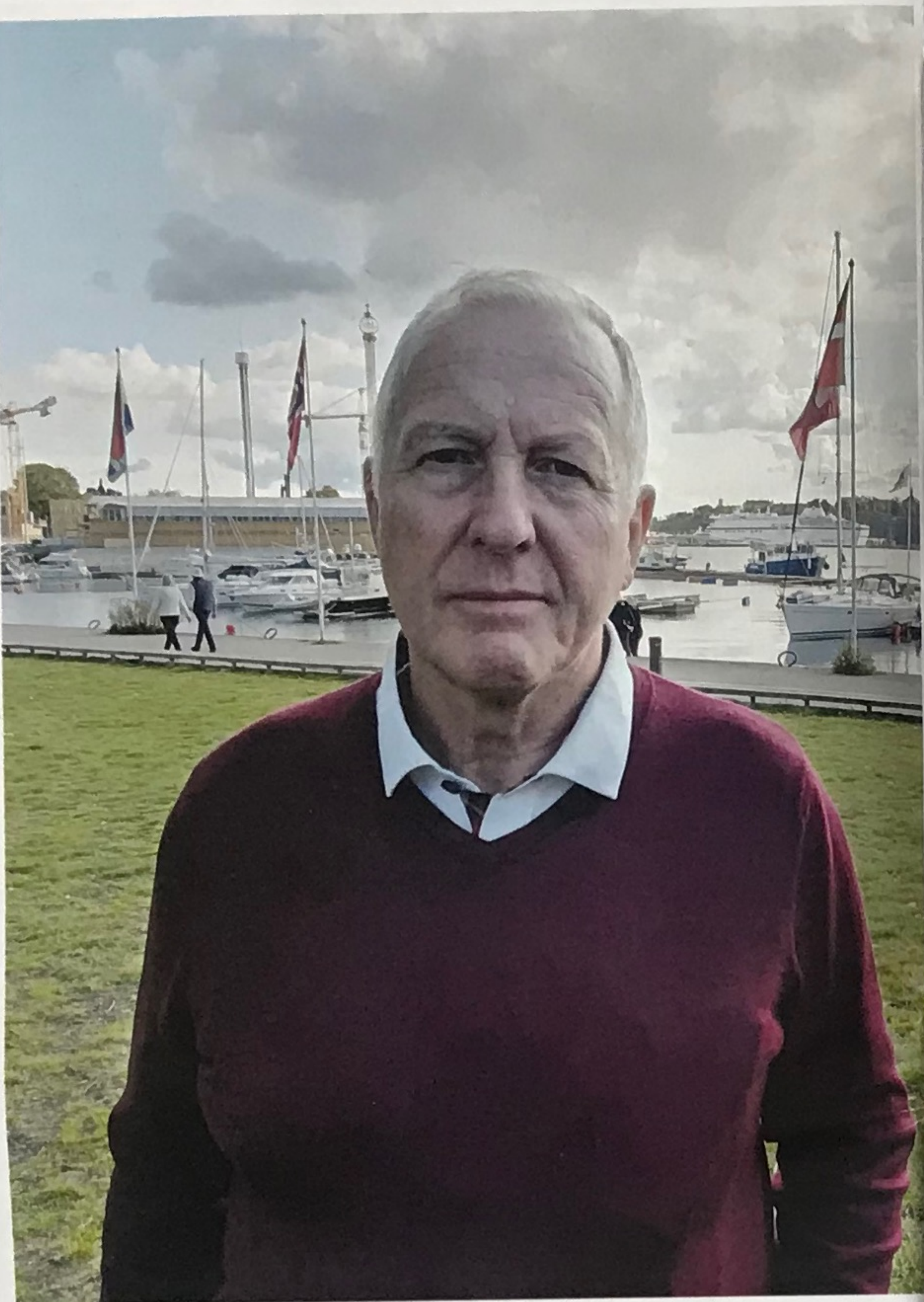

Anders Ericson sammanställde ett brev från 27 överlevande till näringsminister Mona Sahlin i januari 1999 som beskrev det som "absurt och kränkande att de som överlevt en av de största fartygsolyckorna i modern tid aldrig har hörts".

FOTO: RUBEN AGNARSSON

Strax innan jul skrev Elisabet Nilsson, 67, sin livs första insändare i upprördhet över att de överlevandes berättelser efter Estonia-katastrofen – av journalister – avfärdades som konspirationsteorier.

FOTO: PETTER ALLGULIN

Överlevande hörs och dykningar förbereds

Att dokumentera hur fartyget ser ut och lyssna till de överlevandes berättelser är centralt i en haveriutredning liksom för grundläggande journalistiskt arbete.

I efterdyningarna av Estonia-katastrofen skedde inget av detta. Nu förbereder myndigheterna både dykningar och samtal med överlevande.

Hon kallar sig Estonia-änka. Bakgrunden är att hennes man Ove Nilsson, född i Hökön 1,5 mil från Älmhult, omkom i Estonia-katastrofen 1994.

Vid jul skrev Elisabet Nilsson, 67, från Osby, sin livs första insändare. Hon var upprörd över att de överlevandes berättelser efter Estonia-katastrofen – av journalister

– avfärdades som konspirationsteorier.

"Det centrala i journalistiken är väl att söka sanningen?", skriver hon i sin insändare, som publiceras på nästa uppslag.

– Bakgrunden var att jag i höstas för första gången någonsin kunde se fram emot årsdagen i september med lite förväntan, säger hon och beskriver hur de överlevande äntligen fick komma till tals i Henrik Evertssons uppmärksammade dokumentärfilm om Estonia.

– Det skapade en förväntan om att sanningen kanske skulle komma fram, förklarar Elisabet Nilsson.

Sitt livs första insändare

När sedan Magasinet Filter och tio journalister på DN Debatt avfärdade

överlevandes berättelser och dokumentationen av hålet på styrbords-sida som konspirationsteorier blev hon upprörd. För första gången i sitt liv skrev hon en insändare och skickade den till fyra av Sveriges största dagstidningar.

Det visade sig att Göteborgsposten och Aftonbladet inte hade plats i tidningen. Dagens Nyheter och Expressen hörde inte av sig överhuvudtaget.

– Aftonbladet hoppades att jag skulle få ett bättre besked hos någon annan tidning, berättar Elisabet Nilsson, som hade på känn att artikeln inte skulle släppas in.

Hur ser hon som anhörig på gravfridsavtalet?

– Det har vi anhöriga aldrig blivit tillfrågade om. Det är märkligt att vi

inte fick en förfrågan. Jag har själv aldrig känt mig kränkt av dykningarna. När de officiella dykningarna skedde tog man inte vara på de kroppar man såg. Det är förskräckligt, betonar Elisabet Nilsson.

Överlevande ej hörda

Redan den 15 januari 1999 skrev 27 överlevande efter Estonia-olyckan till näringsminister Mona Sahlin:

"Det är absurt och kränkande att de som överlevt en av de största fartygsolyckorna i modern tid aldrig har hörts av de som blivit satta att utreda olyckan".

Brevet har aldrig besvarats.

Bakgrunden till brevet var att ett stort antal överlevande via ett initiativ från Ersta sjukhus under hösten

1998 hade fått möjlighet att träffas och samtala om sina erfarenheter. De upptäckte då att haveriutredningen under sin utredning inte hade varit i kontakt med eller talat med de överlevande.

Alla som träffades på Ersta sjukhus ställde sig bakom brevet, vilket var 27 av totalt 51 överlevande svenskar. Anders Ericson, som själv överlevde katastrofen, var den som sammanställde brevet till Mona Sahlin.

– Vi konstaterade att vi inte hade hörts och att vi hade en helt annan bild av sjunkförloppet än haveriutredningen, säger han till Inblick.

Rättegång inledd

Han berättar att Statens haverikommission har träffat överlevande två

Förra veckan skrev Inblick om Henrik Ewertsson.

FAKSIMIL: INBLICK